

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Avgvstini Valerii, Veronensis Episcopi, De Rhetorica
Ecclesiastica Libri III. Perqvam Ervditi**

Valiero, Agostino

Coloniae, 1582

De vitanda Superbia. Cap. X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69050](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69050)

CVM autem sapientia Christiana in hoc maxime consistat, vt declinemus à malo, & faciamus bonum; dicet in primis vitanda esse peccata, quia nos separant à fonte bonitatis Deo: quia filios Dei adoptiuos, filios lucis, seruos sathana, et filios tenebrarum faciunt: quia distinguunt nos à Christo, qui est via, veritas, & vita: quia varijs modis animam nostram excruciant. Originale, quod à primo humani generis parente Adam in posteros transfusum est, per Baptismum tolli; vitari quidem non posse; sed Dei misericordia sublatum sapè commemorandum; vt calamitatis memores, & diuini beneficij, humilitatem diligamus. De mortalibus peccatis, quoniã sapè fit mentio, dicet eo nomine appellari, quia mortem inferunt animæ: notissimū esse illorum numerum, septem esse peccata capitalia, ad quæ cætera referuntur, Superbiam, Auaritiam, Inuidiam, Luxuriã, Gulam, Irã, & Accidiam.

De vitanda Superbia. Cap. X.

ADDET, Superbiam esse appetitum excellentiæ inordinatum, quæ in his est posita, cum bona, quæ habemus, non accepta Deo referimus, eaq; iactamus tanquã nostra; vel bona, quæ non habemus, nobis arrogamus. quo in genere collocantur hypocrita. Contra hæc genera superbiam ita dicet Ecclesiasticus orator, vt ostendat nihil tam aduersari Christo, nihil minùs conuenire naturæ hominis, quàm superbiam. Addet, vbi est superbia, ibi esse stultitiam: superbum, qui ob virtutes extollitur, de vita mori, de sanitate egrotare, de medicamine perire, vt S. scribit Gregorius. Auditores verbi Dei hortabitur, vt infirmita-

firmitatem humanam sæpè considerent, & varias huius vitæ calamitates sibi ante oculos ponant; vt ad humilitatem, reliquarum virtutum fundamentum, excitentur.

De vitanda Auaritia. Cap. XI.

VITANDAM esse Auaritiam, facile erit ostendere, cùm auaros valdè detestetur Dominus, cùm miserrimam vitam ducant; cùm cæteris hominibus, sibi ipsis in primis sint odiosi. Dicit immoderatã hanc habendi cupiditatem vitandam; Domini esse terram, & plenitudinem eius, diuitias in vsu, non in possessione consistere; iniquorum hominum vsurpationes appellandas, diuites esse ministros Dei, dispensatores, et œconomos, earum potissimum rerum, quas in vnum coaceruari permittit, vt fidelitatis quorundam periculum faciat; alios eleemosynis in caelestem hereditatẽ recipiat, alios ob tenacitatem aeterno supplicio puniat. Quo loco verba Iacobi Apostoli, si placebit, explicabit: Agite nunc diuites, plorate in miseris, quæ euenient vobis, et addet verba S. Augustini, Vbi qui augent res perituras, vndè eternas amittant.

De vitanda Inuidia. Cap. XII.

INVIDIAM filiã superbie esse nemo dubitat. cùm enim doleat inuidus bonis alienis, idè dolet, quia se illis dignum putat. Dicat Ecclesiasticus orator, nihil boni in se habere inuidiam, nisi quòd cruciat inuidentes: quod etiam Isocrates scripsit. Addet, esse sathana machinam, qua subdolos ille animarum nostrarũ hostis, humano generi insidiatur, præstantia etiam ingenia inuadit, virtutes contaminat, & rectam viuendi rationem peruertit.

C

Eius